

mere beskrevne situationer, hvor der er begrundet tvivl om skellets rette beliggenhed, og hvor det derfor antages at være i begge parter interesse at få spørgsmålet afklaret. Disse bestemmelser har imidlertid vist sig at være mangelfulde, og de har givet anledning til vanskeligheder og urimeligheder. Reglerne omfatter ikke andre tilfælde, hvor det kan forekomme rimeligt at fordele omkostninger, f.eks. fordi ejeren af en ejendom bliver tvunget til at rekvirere en skelsætningsforretning for at få naboejeren til at respektere et skel, der fremtræder på tydelig måde. Selv om det i et sådant tilfælde ved forretningen fastslås, at det eksisterende skel er det rette skel, vil den forulempede part efter de gældende regler komme til at betale alle omkostninger.

Den gældende lov indeholder heller ingen angivelse af de forhold, der skal tages i betragtning ved bedømmelse af, hvordan omkostningerne skal fordeles mellem parterne, og der savnes regler om proceduren ved behandling af sager om omkostningsfordeling.

I *stk. 1* foreslås derfor, at hegnsynet efter begæring af rekvirenten af skelforretningen – der jo hæfter for betalingen – skal kunne fordele omkostningerne mellem rekvirenten, der ikke behøver at være ejer af en af de pågældende ejendomme, og ejerne. Afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der skal ske fordeling af omkostningerne og da hvorledes, foreslås at skulle ske på grundlag af parternes interesse i en konstatering af skellets rette beliggenhed, herunder baggrunden for og resultatet af skelforretningen. Der vil efter lovforslaget ikke være noget i vejen for, at en af parterne kommer til at udrede alle sagens omkostninger, og en forulempet ejer vil således efter omstændighederne kunne friholdes for udgifter, selv om den pågældende er rekvirent af forretningen. I tilfælde, hvor der skal ske fordeling af omkostningerne, bør afgørelsen angive fordelingstillene og ikke de absolutte beløb.

I *stk. 2* foreslås regler om indgivelse af begæring om omkostningsfordeling til hegnsynet og om, at hegnsynet skal behandle sådanne sager efter reglerne i hegnsloven (lovbekendtgørelse nr. 799 af 11. december 1987).

Efter hegnslovens § 42, stk. 1, kan hegnsynets nærmere angivne kendelser indbringes for en landvæsenkommission. Det foreslås i *stk. 3*, at spørgsmålet om anke af hegnsynets afgørelser om omkostningsfordeling som hidtil følger hegnslovens regler.

Til § 40

Folketingets Retsudvalg har i 1980 henstillet, at der indføres en retshjælpsordning ved skelsætningsforretninger.

Reglerne i retsplejelovens kap. 31 om fri proces og de dertil knyttede regler i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 79 af 15. december 1988 om offentlig retshjælp ved advokater kan imidlertid ikke bringes til at gælde for skelforretninger. Det foreslås derfor i stedet – i lighed med gældende bestemmelser i § 46, stk. 4, i hegnsloven og § 48 i lov om landvæsenstretter (lovbekendtgørelse nr. 133 af 6. marts 1970), at der i *stk. 1*, 1. pkt., gives regler, hvorefter statsamtmanden kan træffe beslutning om, at en ejers omkostninger ved en skelforretning helt eller delvis skal udredes af staten. Boligministeren kan i medfør af 2. pkt. fastsætte nærmere regler om, hvilke økonomiske betingelser der skal være til stede, for at en ejer kan få omkostningerne ved en skelforretning refunderet af staten. Det agtes endvidere gjort til en betingelse, at den pågældende ikke unødigt har rekvireret skelforretningen eller unødigt givet anledning til forretningens afholdelse.

Statsamtmandens afgørelse vil formentlig oftest først kunne træffes, efter at skelforretningen er afholdt, og omkostningsfordelingen afgjort. I mange tilfælde vil det således være vanskeligt på forhånd at vurdere, om det er rimeligt, at ejeren af en ejendom har ønsket en skelforretning afholdt. Modparten, d.v.s. den eller de grundejere, hvis ejendomme grænser til den pågældende skelstrækning, vil normalt heller ikke være tilskyndet til på forhånd at søge om, at udgifterne udredes af staten, idet det først efterfølgende afgøres, om forretningen vil påføre modparten udgifter. Som forslaget er udformet, er der dog intet i vejen for, at statsamtmanden kan træffe beslutning, før skelforretningen er afholdt eller afsluttet, såfremt forholdene er tilstrækkeligt klare.

Eventuel godtgørelse af udgifterne ved hegnsynets fordeling af omkostninger ved en skelforretning må ske efter hegnslovens § 46, stk. 4.

I *stk. 2* foreslås, at statsamtmandens beslutning skal kunne påklages til Kort- og Matrikelstyrelsen.

Til § 41

Reglerne i den gældende udstykningslov om afholdelse af skelsætningsforretninger gælder ikke i Københavns og Frederiksberg kommuner. Ændring af en ejendomsgrænse som følge af ejendomshævd er sjældent forekommende i de 2 tæt bebyggede kommuner, og retssager om skels beliggenhed er kun sjældent forekommet. Hertil kommer, at hegnslovens regler om hegnsyn og hegnsynsforretninger ikke gælder i Københavns Kommune. I *stk. 1* foreslås derfor, at bestemmelserne i lovforslagets §§ 35-40 ikke skal gælde i de 2 kommuner.

Forslaget i *stk. 2* svarer til den gældende udstykningslovs § 28, stk. 1, sidste pkt.